

РЕШЕНИЕ

№ 316

гр. Благоевград, 02.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров
Членове: Владимир Ковачев
Георги Янев

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Георги Янев Въззивно гражданско дело № 20231200500213 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК във вр. с чл. 317 от ГПК. Депозирана е въззивна жалба от Г.Ф., чрез адв. Р. И., срещу Решение № 906936 от 22.11.2022 г., постановено по гр. дело № 648/2020 г., по описа на Районен съд Благоевград.

Във въззивната жалба са наведени оплаквания за неправилност, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила, както и за необоснованост на първоинстанционното решение, за което се излагат следните доводи: Твърди се, че в цената на предявения от фонда регресен иск - 9 641,77 лв., са включени възстановени от ГФ по негова щета № 1203313/21.04.14г. суми на италианския компенсационен орган по реда на чл.288а, ал.1 КЗ-отм., за платено от същия обезщетение на А.П.-собственик на увредения при ПТП на 11.11.2013г. в Италия л.а.“Фиат Сейченто“ с италианска регистрация - рег.№ СМ289BG" - за имуществени щети по автомобила в размер на 1300,00 евро (т.е. 1/2 от изчисленото от Централната италианска служба (ЦИС) обезщетение, при условията на солидарна отговорност от двама водачи - на

товарния автомобил „ДАФ“ с българска регистрация, управляван от ответника и от водача на спрелия лек а.“Фиат Типо“, на разходите на пострадалия собственик, както и на разходите на ЦИС и на НББАЗ във връзка с обработка на преписките. Жалбоподателят изразява становище, че мнението на първоинстанционния съд, че „не била установена „по несъмнен начин“ вината на ответника за настъпване на процесното ПТП, респективно причинените щети по процесния увреден автомобил - л.а “Фиат Сейченко“ с италианска регистрация - рег.№ CM289BG" ; „спорно" било обстоятелството, че към момента на настъпването на ПТП управляваният от ответника автомобил е бил БЕЗ застраховка „ГО“; „Ето защо, с оглед представените доказателства и оспорени от ответника документи, които съдът е изключил от делото, предявеният иск се явява неоснователен.“ Жалбоподателят счита, че така постановеното отхвърлително съдебно решение е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и е необосновано. Посочва, че отказът с определение от 10.10.2022 г. на първостепенния съд да приеме като доказателства изпратените с писмо на 15.03.2022 г. документи от Съда в Милано ведно с легализиран превод, изискани от БлРС по реда на чл.614 ГПК, с единствения мотив, че не са в оригинал или в заверен препис, е неоснователно, тъй като представените документи са изискани от БлРС и са събрани от Съдът в Милано по правилата на Регламент (ЕО) № 1206/2001г. относно сътрудничество между съдилищата, като Съдът в Милано, на свое съдебно заседание на 01.12.2021 г. в изпълнение на международната съдебна поръчка на БлРС с рег.М 40140/21г. е приел всички документи, съдържащи се в преписката на Централната италианска служба и касаещи процесното събитие, представени от упълномощен служител на ЦИС С.Р., описвайки всеки един от тях, като разпорежда изпращането им на БлРС и обявява международната съдебна поръчка за приключила, а със свое писмо от дата 01.03.2022 г. Съдът в Милано е разпоредил връщането на досието на преписката обратно на ЦИС. Излага доводи, че повечето от представените по съдебната поръчка документи се преповтарят с представените с исковата ни молба документи и приети като доказателства с определение на БлРС от 11.11.2021 г., поради което счита, че е необоснован правният извод на БлРС за липсата на доказателства в подкрепа на основателността на предявения регресен иск. Още повече, че въз основа на тях са допуснати, изготвени и

приети като доказателства СЧЕ, доказваща реално извършени плащания и техния размер във връзка с процесното увреждане от НББАЗ на ЦИС и от ГФ на НББАЗ, както и САТЕ, доказваща механизма на процесното ПТП, причинната връзка на същото с поведението на ответника, както и с настъпилите материални вреди по процесния увреден автомобил. Посочва се, че със съдебната поръчка допълнително са представени и съответно неприети от БлРС платежен документ от 24.02.2015 г. за преведено в полза на собственика на увреденото МПС-А.П.- обезщетение от 1300 евро, както и платежен документ за 1380 евро правни разходи. Излага доводи, че предвиденото в ПУДГФ задължение за НББАЗ да предостави на Г.Ф. документите, с които разполага във връзка с извършеното плащане, представлява уреждане на режим на съдействие за упражняване правата на Г.Ф.. Посоченият режим не може да влиза в противоречие с другите установени режими, на които се подчинява НББАЗ и по-специално на режимите, предвидени с международните актове, по които Бюрото е страна, виждам чл.5. ал.1 от Вътрешните правила на Съвета на бюрата /респ. клауза 8.4. от Споразумението между компенсационните органи и Границионните фондове, съгласно които искането на чуждия компенсационен орган, извършил плащането, както и на доказателствата, се изпращат по факс или по електронна поща. В тази връзка, се заявява, че представените с исковата молба документи са заверени с печата на ГФ като легално получени по електронен път документи, като счита, че необосновано първостепенният съд не ги цени като доказателства, въпреки че същите са приети по делото като такива със съдебно определение от 11.11.2021г. и не ги обсъжда в мотивите си. Твърди се, че съгласно константната съдебна практика, копие на документа има същата доказателствена сила както оригинала. Твърди се, че изискването на оригиналите, направено в случая от ответната страна по реда на чл.614 ГПК, е безпредметно, като се има предвид, че в законния срок ответникът не е направил редовно оспорване на въпросните документи и съответно съдът не е открил производство по чл.192 ГПК. На следващо място сочи, че правната квалификация на регресния иск на ГФ не е, както приема първостепенният съд, чл.288, ал.12 КЗ-отм., а е чл.288а, ал.3 във вр. с ал.1 от КЗ-отм., но се осъществява по реда на чл.288, ал.12 от КЗ-отм., т.е. посочва, че са различни фактическите състави на тези два отделни регресни иска. Излагат се доводи, че съгласно чл.288а от КЗ, Г.Ф. възстановява суми,

изплатени от компенсационен орган на държава-членка на ЕС, когато увреждащото МПС обичайно се намира на територията на Р България. Сумите се възстановяват в пълен размер в срок от 15 дни от писменото заявление на съответния компенсационен орган. Твърди се, че в настоящия казус е налице и е доказан фактическият състав на чл.228а, ал.1, т.1 от КЗ, тъй като ПТП е настъпило на територията на държавачленка на ЕС, виновният водач е нямал сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност” и поради това компенсационният орган на държавата-членка, където е настъпило събитието, е обезщетил увреденото лице за вредите, което от своя страна е задължило ГФ чрез НББАЗ да възстанови изплатените суми, ведно с разходите на пострадалото лице, на чуждия компенсационен орган и тези на НББАЗ. Излага, че изхождайки от нормативната база, уреждаща правоотношенията в процесния случай (Кодекса на международното частно право, директиви на ЕС и международни споразумения между националните бюро на застрахователите на страните-членки на ЕС-Споразумение между компенсационните органи и ГФ /СКОГФ/, основано на Директива 2000/26/ЕС на ЕП и ЕК по хармонизация на законодателството на страните-членки във връзка със застраховките „Гражданска отговорност” по отношение употребата на МПС, Вътрешни правила на Съвета на бюроа и т.н./ и Директива 2009/ЮЗ/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.09г. относно застраховката "ГО" при използването на МПС, която кодифицира материята в автомобилното застраховане), фактическият състав на регресния иск на ГФ с пр.основание чл.288а, ал.3 вр. с ал.1 КЗ-отм., включва наличието на следните предпоставки, които в процесния случай са налице, а именно: предявяване на претенция от чуждия компенсационен орган към НББАЗ, възстановяване сумата от страна на НББАЗ на чуждия орган, възстановяване на платената от НББАЗ сума от Г.Ф. и липсата на застраховка „ГО" за увреждащия автомобил, който е с българска регистрация “ . Жалбоподателят релювира доводи, че съгласно разпоредбата на чл.285, ал.6 на отменения КЗ като приложима материалноправна разпоредба към датата на увреждане, функциите на Компенсационния орган/респ.и на ГФ се състоят в уреждане на претенции в случаи, които подлежат на обективно установяване и поради това дейността му се ограничава до проверка дали е отправена претенция за обезщетение по установения ред и в предвидените срокове, без да се прави преценка по същество, следователно в настоящия казус всички предпоставки

са налице, поради което предявеният регресен иск е доказан. Счита, че е необоснован правният извод на първостепенния съд за недоказаност на виновно поведение на ответника, което да е в причинноследствена връзка с причинените увреждания, като посочва, че задълженията, произтичащи от непозволено увреждане, се уреждат от правото на държавата, на чиято територия са настъпили /справка: чл.105 КМЧП, клауза 3.4 от СКОГФ /, като компенсационният орган на държавата членка по местонастъпването на ПТП е самостоятелно отговорен за компенсирането на потърпевщата страна, като прилага правните норми на страната, на територията на която е възникнало застрахователното събитие при определяне на отговорностите и оценка на компенсациите. Твърди се, че в тази връзка е налице представено и прието като доказателство, но необсъждано от съда, за механизма на процесното ПТП, респективно настъпилите увреждания, подлежащи на компенсация от ЦИС - протокол за ПТП, съставен от оторизиран италиански полицейски орган. Посочва се, че независимо от изложените по-горе изводи относно фактическия състав на регресния иск, който следва да бъде доказван в настоящия процес, счита, че причинно- следствената връзка между причинените вреди и поведението на ответника се доказва и от приета по делото САТЕ, изпълнена от в.л.инж.С.а. Съгласно същата, причината за процесното ПТП има комплексен характер, а именно по вина както на водача на спрелия в насрещната лента лек а. "Фиат Типо", с което е преградил лентата за движение на товарния автомобил с българска регистрация - „ДАФ“ и го е принудил да навлезе в насрещната лента за движение, заобикаляйки го, така и на ответника в качеството му на водач на товарния автомобил „ЛАФ“, тъй като е предприел заобикаляне препятствие в платното му за движение, навлизайки в насрещната лента в забранен участък и без да се убеди, че така предприетата от него маневра „заобикаляне“ не е пречка за движещите се в обратна посока МПС. Посочва се, че вещо лице инж.С.а е категорична, че е налице съответствие между Доклада за ПТП и техническата експертиза на ЦИС № 140098, в която детайлно се описват щетите по процесния увреден автомобил м.“Фиат Сейченко“. Сочи, че районният съд въобще не е анализирал и съответно коментирал размера на обезщетението, което ГФ е възстановил на ЦИС, а именно, че същото е определено в размер на 1300 евро, което е половината от цялото обезщетение, което е в общ размер на 2600 евро, видно от техническата експертиза на ЦИС (2200 евро стойност на

щетите плюс 400 евро допълнителни разходи), тъй като е съобразено с вината на ответника в размер на 1/2 (наред с отговорността на ответника е констатирана и вина на водача на друг автомобил - л.а. “Фиат Типо“, чиято отговорност не се поема от ГФ, а евентуално от италиански застраховател). Посочва се, че в свое писмо до НББАЗ от 24.02.15г. (вхд.№ 2-0938/25,02,15г. на НББАЗ), ЦИС уведомява, за следното: „ Уредихме искането на третата страна на основание на солидарна отговорност в размер на 50%“. Жалбоподателят счита, за незаконосъобразен правният извод на първостепенният съд, че е спорно обстоятелството, че към момента на настъпването на ПТП управляваният от ответника автомобил е бил БЕЗ застраховка „ГО“. Твърди, че отсъствието на редовно действаща задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за управлявания от ответника товарен автомобил към датата на ПТП е доказан факт, предвид приетата като доказателство официална справка от база данни на Изчислителния център към Г.Ф. за регистрирани в публичния му регистър действащи валидни задължителни застраховки „ГО“. Сочи, че съгласно чл.292, ал.1, т.3 КЗотм., данните за действащите редовно сключени валидни застраховки „ГО“ по издадените застрахователни полици с уникални номера се попълват в регистъра на Информационния център автоматично от самите застрахователи. Твърди, че регистърът е публичен и има материална доказателствена сила относно сключени, действащи задължителни застраховки „ГО“, период на действие, прекратяване на застраховката. Твърди се, че данните от приетата като доказателство официална справка не са опровергани от ответника с представяне на застрахователна полица. Поради изложеното иска от въззивният съд да отмени първоинстанционното решение и да постанови друго, с което да бъде присъдена в полза на Г.Ф. претендираната с исковата молба сума, ведно със законна лихва върху нея от изпращането на исковата молба по поща – 28.04.2020 г., както и направените съдебни разходи за двете инстанции.

В предвидения по чл. 263 ал.1 от ГПК двуседмичен срок, по делото е постъпил писмен отговор по подадената въззивна жалба от насрещната страна - П. А. С., чрез адв. Е. П.. В отговорасе излага становище, че жалбата е неоснователна и необоснована. Иска се съдът да потвърди постановеното от първоинстанционно решение. Посочва, че видно от съдебен протокол от проведеното о.с.з. на 09.11.2022 г., съдът е постановил подробен мотив, а

именно: “Съдът намира, че с протоколно определение от 26.05.2021 година изисква от Централното италианско бюро с адрес Милано, пощенски код 20145, бул. „Семпионе“ № 39, Република Италия документи- оригинали или заверени копия във връзка с настъпило ПТП на 11.11.2013г. в Община Рокадаспиде, Република Италия на Национален път 166, при км.124+300.

Представените документи са надлежно преведени, но тези документи, нито са оригинал, нито са заверени преписи, с оглед направеното възражение от процесуалният представител на ответника, че същите не са събрани по реда на чл.614 и сл. от ГГПС, както и съдът съобразявайки разпоредбата на 183 ГПК, а именно, че не е представен оригинал или заверен препис и при изрично възражение за това, съдът намира, че не следва да приема представените писмени доказателства по делото“. С оглед и/на изложеното, намира изложените в тази насока твърдения от въззивният жалбоподател за изцяло неоснователни. Твърди се, че още в депозираният писмен отговор и след това в първото по делото съдебно заседание е направено възражение да бъде оставено без уважението искането на ищеца за приемане като доказателства по делото представените към исковата молба писмени документи, тъй като същите не са заверени по законоустановения ред /т.е. неясно е кой и в какво качество е сложил подпис: варно с оригинала и е поставил мокър печат/, при положение, че ищеца никога не е разполагал с оригинали на тези документи, а самият той не отрича, че е така. Посочва, че още с депозиране на писмения отговор са били наведени множество възражения, за това, че от фактическа и правна страна обстоятелства в исковата молба не изясняват в пълна степен обстоятелства, въз основа на които се твърди да е заплатено така претендираното от ответника вземане за обезщетение. Оспорено е изложеното в исковата молба, че ответникът е виновен за настъпилото ПТП между двете италиански моторни превозни средства, това обстоятелство не е налице, нито такова се установява от приложените към исковата молба писмени доказателства - при липса на протокол за ПТП или друг равностоен документ, установяващ конкретните обстоятелства и условия, при които е настъпило произшествието, участието и поведението на всеки един от водачите в него, вината и отговорността на участниците или съответно съпричиняване на настъпилия резултат, същият следва да бъде подписан от участниците в ПТП. Оспорени са и обстоятелствата изложени в иска, както и че изложената фактическа

обстановка не отговаря на обективната истина. Сочи, че в проведеното на 11.11.2020 г. открито съдебно заседание в процесуалният представител на ответника е направил искане, да бъдат изключени като доказателства по делото представените такива към исковата молба, като е мотивирал искането си. Твърди, че сложният фактически състав, от който възниква предвидената в посочените разпоредби регресна отговорност, включва следните подлежащи на доказване юридически факти: Съгласно чл.288а, ал.1, т.1 от отменения КЗ, аналогичен на чл.559, ал.1, т.1 от действащия КЗ, Г.ф. възстановява суми, изплатени от компенсационен орган на държава членка, когато моторното превозно средство на виновния водач обичайно се намира на територията на Република България и в двумесечен срок от настъпване на застрахователното събитие не може да се определи застрахователят. Анализът на тази разпоредба сочи, че към момента на плащането е необходимо вината на водача, чието моторното превозно средство обичайно се намира на територията на Република България, да бъде безспорно установена. В случай, че има съмнение за това, Г.ф. е длъжен да направи всички относими възражения, вкл. тези, с които е разполагало лицето, в чиито права ГФ се е суброгирал. Твърди се, че в съдебният акт правилно е прието, че събраните по делото доказателства не обуславят извода, ответника да е осъществил фактическия състав на неправомерно увреждане по чл. 45 от ЗЗД. Счита, за изцяло неоснователно твърдението във въззивната жалба по отношение на изготвените съдебни експертизи, като посочва, че изготвената Съдебно-автотехническа експертиза е изцяло и само въз основа на оспорените от ответникът писмени документи и при неизяснена фактическа обстановка. Не споделя изложените от ищеца твърдени, че представените документи представляват електронни документи и „легално получени по електронен път документи“, като твърди, че представените към исковата молба писмени документи, не са електронни документи по смисъла на чл.184 от ГПК. Посочва, че още с депозираният писмен отговор е направено възражение да бъдат приети като доказателства и оспорени представените по делото писмени документи, а именно: Доклад за ПТП, схема за ПТП, Автотехническа експертиза; Искова молба, Разписка за връчване, Претенция за възстановяване на изплатен разход, като е направено искане на основание на чл.190 от ГПК, във връзка с чл.183 от ГПК, да бъде задължено ищцовото дружество да ги представи в оригинал, след което да бъде дадена възможност за вземане на

становище. С оглед и на изложеното, намира за неоснователни изложените във въззивната жалба твърдения, че същите следва да имат доказателствена сила като оригинала. Също така счита, че с оглед посоченото по-горе е безспорно, че не отговарят на истината твърденията, че „ответникът не е направил редовно оспорване на въпросните документи“, тъй като това е сторено още с писменият отговор. Посочва се, че видно от постановеното по делото Определение № 6264/29.07.2020г./стр.3/ е посочено: “С отговора на исковата молба е направено оспорване на представените към исковата молба документи и искане за задължаване на ищеца да представи оригинали на същите. Искането е допустимо и следва да бъде уважено.“ Счита за неоснователно и твърдението на жалбоподателя по отношение на правната квалификация на иска, по следните съображения: Видно от постановеното по делото Определение № 6264/29.07.2020г./стр.3/, съдът е посочил: “Съдът приема, че е предявен иск с прано основание чл.288а,ал.3, във вр.с чл.288а,ал.1,т.1, във вр.с чл.288,ал.12 от Кодекса за застраховането/отм/. Намира за неоснователни и не подкрепени със събраният в производството доказателствен материал и твърденията, че бил необоснован правният извод на съда за недоказаност на виновно поведение на ответника, което да е в причинно- следствена връзка с причинените увреждания. Посочва се, че ищеца се е позовавал на Протокол за ПТП, като това доказателство не било обсъждано от съда за механизма на процесното ПТП. Твърди, че правилно и законосъобразно съдът е приел, че по делото не се установява по несъмнен начин, че виновен за настъпване на катастрофата е П. А. С., както и не се установява, твърдяната от ищеца фактическа обстановка. Правилно и законосъобразно съдът посочва, че събраните по делото доказателства не обуславят извода, че ответникът е осъществил фактическия състав на непозволено увреждане по чл. 45 от ЗЗД, като сочи в съдебният си акт, че “Налице са данни за реализирано ПТП, като са налице причинени имуществени вреди, които са в пряка причинно-следствена връзка с противоправното деяние - нарушаване на правилата за движение по пътищата, но няма данни това деяние да е извършено от ответника“. Счита, че в тази насока следва да бъде взето в предвид категорично установено и от изслушаният свидетел И.В. в о.с.з. на 27.01.2021г. Счита за неоснователни и възраженията на ГФ по отношение на изготвената съдебна автотехническа експертиза, каквото и да е установено от вещото лице, то е работило

единствено и само по оспорени писмени документи. По отношение на твърденията, на жалбоподателя, че „съдът не е анализирал и коментирал размера на обезщетението”, посочва, че видно от съдебният акт е, че дори и да е установено с платежно нареждане извършено плащане, то не води до различен извод, поради и което предявеният иск се явява неоснователен поради недоказаност. Посочва се, че с депозираният писмен отговор от ответникът е оспорен и размера на обезщетението като посочихме, че считаме, че не е определен по правилата на справедливостта и обичайната практика към датата на събитието. Твърди, че при определяне размера на неимуществените вреди е следвало да се вземат под внимание всички обстоятелства, които са обусловили съответните вреди, като се отчете действителното им значение, да се отчитат в пълна степен и конкретните икономически условия, а като ориентир за обезщетенията да се вземат предвид и съответните нива на застрахователно покритие към релевантния за определяне на обезщетението момент/11.11.2013г./ Самото плащане по сметката от Национално бюро на българските застрахователи на Централно бюро на италианските автомобилни застрахователи не е извършено по утвърдения ред, като по този начин е пропуснато своевременното право на страните от участие в процедурата и релевиране на евентуални възражения в срок. Твърди се, че цялата процедура във връзка с установяването и изплащането на обезщетението също е изпълнена в нарушение на Общия регламент на Съвета на националните бюро на автомобилните застрахователи и поради това не е следвало ищецът в настоящото производство да изплаща обезщетението. Сочи се, че са оспорени с и всички приложени документи във вр. с изплатени суми на разноски - адвокатски възнаграждения и автотехническа експертиза, от представените доказателства не се установява, нито такива да са направени, нито да са платени и дължими. С оглед и на което счита, че ищцовата страна не представи безспорни доказателства за установяване на тези факти и съответно техният размер. За неоснователни намира и изложените във въззивната жалба твърдения относно незаконосъобразност на правния извод на съда, че е спорно обстоятелството, че към момента на настъпването на ПТП управляваният автомобил е бил без застраховка „ГО“. Посочва се, че още с депозираният писмен отговор е посочено, че С. е имал в себе си валидна полица за застраховка Гражданска отговорност и зЕ. карта, сключени от името на фирмата собственик на

автомобила. Оспорено е твърдението, че С. е носителът на отговорността за възстановяване на изплатено обезщетение при настъпило на 11.11.2013 г. ПТП при прекратени договори за застраховка „ГО“, която се твърди от ищеца, че полиците са прекратени „по други причини“ съответно полица № 07113000603053 и 07113001054137, издадени от ЗК”***”. Посочва се, че е било задължено дружеството собственик на влекача,***” ЕООД, да представи полици, но такива не били представени, налице е било и доказателствено искане към ЗК”***”, но същите не са представили исканите писмени документи. Счита, че ищецът не е представил безспорни доказателства, че не е налице валидна застраховка Гражданска отговорност към 11.11.2013 г., като се посочва, че в тази насока са и показанията на свидетелката И.В.. Счита, че изложеното от ищеца, че „ответникът не опровергал данните от представената справка“ е изцяло неоснователно. Посочва се, че с Определение № 6264/29.07.2020 г., е разпредЕ. доказателствената тежест, като в тежест на ищца е възложено доказване на следните факти: ...че товарен автомобил ДАФ ДКН Е9892ВС е бил без задължителна застраховка Гражданска отговорност“. Посочва се, че съдът е указал на ищца, че не сочи доказателства са следните факти:....“че товарен автомобил ДАФ ДКН Е9892ВС е бил без задължителна застраховка Гражданска отговорност“. Предвид и на гореизложеното, счита, че първоинстанционният съд правилно е приел, че по делото е спорно и обстоятелството, че към момента на настъпването на пътно транспортното произшествие, управляваният от ответника автомобил, е без застраховка "Гражданска отговорност“. Посочва се, че вината на ответникът трябва да се докаже по общия ред с всички допустими от закона доказателства и доказателствени средства, следователно за да може да бъде ангажирана отговорността на едно лице, е необходимо безспорно да бъде доказана неговата вина за настъпване на застрахователното събитие. Твърди се, че Г.ф. не се освобождава като ищец от необходимостта да докаже пълно и главно основанията на иска си пред Българския съд. Счита твърденията във въззивната жалба, че постановеният съдебен акт е неправилен, незаконосъобразен и необоснован, като наведените в жалбата съображения са изцяло неоснователни и не кореспондират със събраният в първоинстанционното производство доказателствен материал, предвид и на което моли същата да бъде оставена без уважение и бъде потвърдено постановеното съдебно решение, като правилно и законосъобразно.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция, процесуалният представител на жалбоподателя моли съда да отмени първоинстанционното решение и да уважи жалбата.

Процесуалният представител на въззиваемия твърди, че в производството по делото не са събрани безспорни доказателства относно вината на С..

Въззивният съд след като се запозна с твърденията, изложени във въззивната жалба и писмения отговор, като обсъди и анализира събраните по делото доказателства пред двете инстанции, като взе предвид становищата на страните, изразени в съдебно заседание и при спазване разпоредбата на чл. 235 от ГПК, прие за установено следното:

В исковата си молба ищеца Г.Ф. твърди, че на основание чл. 288а, ал. 1от КЗ (отм.), сега чл. 559, ал. 1, т. 1 от КЗ, в цената на предявения регресен иск - 9 641,77 лв., са включени възстановени от ГФ по негова щета № 1203313/21.04.14г. суми на италианския компенсационен орган, за платено от същия обезщетение на А.П.-собственик на увредения при ПТП на 11.11.2013г. в Италия л.а.“Фиат Сейченко“ с италианска регистрация - рег.№ СМ289ВГ" - за имуществени щети по автомобила в размер на 1300,00 евро (т.е. 1/2 от изчисленото от Централната италианска служба (ЦИС) обезщетение, при условията на солидарна отговорност от двама водачи - на товарния автомобил „ДАФ“ с българска регистрация, управляван от ответника и от водача на спрелия лек а.“Фиат Типо“), на разходите на пострадалия собственик, както и на разходите на ЦИС и на НББАЗ във връзка с обработка на преписките.

Ищецът сочи, че виновен за катастрофата е и ответникът по настоящето дело П. С., който управлявайки товарен автомобил „ДАФ“ с българска регистрация – ДК № Е9892ВС, собственост на фирма „***“ ЕООД, предприел маневрра „заобикаляне“ на спрелия в неговата лента за движение л.а. „Фиат Типо“ с рег № МІ95А153, на неразрешено от пътната маркировка място, навлизаюйки в лентата за насрещно движение, по която се движел л.а.“Фиат Сейченко“ с рег. №СМ289ВГ, принуждавайки водача му, с цел да избегне челен удар с товарния автомобил, да предприеме маневра , отклонявайки автомобила влява. В резултат, на което настъпил удар между спрелия л.а. „Фиат Типо“ с рег № МІ95А153 и л.а.“Фиат Сейченко“ с рег. №СМ289ВГ, като последния претърпял материални щети на стойност 2600 евро.

Твърди се още, че ответникът е управлявал увреждащия автомобил в нарушение на чл. 260 от КЗ (отм.) - без действаща задължителна застраховка "Гражданска отговорност"/съгласно официална справка от база данни на Изчислителния център към ГФ за регистрирани в публичния му регистър действащи валидни застраховки „ГО“/.

Собственикът на увреденото МПС е заявило претенция за плащане пред италианския компенсаторен орган и е получила обезщетение за материални вреди. Щетите са констатирани, остойностени и изплатени от италиански компенсаторен орган, който е насочил претенцията до ГФ чрез НББАЗ. Както НББАЗ, така и ГФ са извършили разплащания. След изплащане на сумите с регресно писмо ГФ е поканил ответника да възстанови платеното от него, но до датата на подаване на ИМ лицето не погасило задължението си.

С предявеният пред РС иск първостепенният съдът на основание чл. 288, ал.12 от КЗ (отм.), ОТХВЪРЛИЛ иска, предявен от Г.Ф., гр. С., ул. „****“ № *, представляван заедно от изпълнителните директори Б.М. и С.С., съдебен адрес: гр. Благоевград, ул. „****“ № 41, ет. 1, офис 114, адв. Р. И. против П. А. С., ЕГН *****, с адрес: гр. Б., ж.к. *** № *, ет. *, ап. * за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 9641,77 лв., представляваща възстановено от Г.Ф. по щета № 1203313/21.04.2015 г. обезщетение, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

Не се спори, че на 11.11.2013 г. в Р Италия, около 16.00 ч., ответника движейки се по национален път 166 да е управлявал т.а. „ДАФ“ ДКН Е 9892 ВС, като при достигане на км 12+300 водачът на товарния автомобил предприел маневра за заобикаляне на неразрешено от пътната маркировка място на правомерно спрелия л.а. Фиат Типо рег. № М195А153, като т.а. „ДАФ“ навлязъл в лентата за насрещно движение, като в същото време в обратна посока да се е движил л.а. Фиат Сейченко рег. № СМ289ВГ, като водачът му за да избегне челен удар с навлезлия в лентата му за движение товарен автомобил, предприел спасителна маневра като отклонил автомобила вляво, вследствие на което настъпил удар между спрелия л.а. Фиат Типо рег. № М195А153 и л.а. Фиат Сейченко рг. № СМ289ВГ.

Единственият спорен момент за да бъде реализирана регресната отговорност съгласно цитираната норма е вината на водача на автомобила с българска регистрация.

За изясняване на спора от фактическа страна пред районния съд е назначена автотехническа експертиза. Вещото лице сочи, причината за процесното ПТП има комплексен характер, а именно по вина както на водача на спрелия в насрещната лента л.а. „Фиат Типо“, с което е преградил лентата за движение на товарния автомобил с българска регистрация – „Даф“ и го е принудил да навлезе в насрещната лента за движение, заобикаляйки го, така и на ответника в качеството му на водач на т.а. „Даф“, тъй като е предприел заобикаляне на препятствие в платното му за движение, навлизайки в насрещната лента в забранен участък и без да се убеди, че така предприетата от него маневра не е пречка за движещите се в обратна посока МПС – та.

Вещото лице е категорична, че е налице съответствие между Доклада за ПТП и техническата експертиза на ЦИС №140098, в която се описват щетите по увредения автомобил „Фиат сейченко“, коато е в размер на 1300 евро и представлява 1/2 от общия размер от 2600 евро, тъй като е съобразено, че ПТП – то е реализирано при съвина с водача на л.а. „Фиат типо“.

Пред въззивната инстанция са събрани писмени доказателства по реда на чл. 614 ГПК, като чрез компетентните органи от Италия е изпратена пълната преписка по случая. Съгласно Регламент /ЕО/ № 1206/2001г. относно сътрудничеството между съдилищата, на 01.12.21г., съдът в гр. Милано, в съдебно заседание, по изпълнение на съдебна поръчка на БЛРС с рег. №40140/21г. е приел всички документи съдържащи се в преписката на Централната италианска служба и същите следва да бъдат ценени като доказателства.

Въз основа на доказателствата събрани пред двете инстанции съдът, намира обжалваното решение за неправилно и необосновано.

Разгледана по същество въззивната жалба се явява основателна по следните съображения:

Предявен е иск с правно основание чл. 288а, ал. 3 във връзка с ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 288, ал. 12 от КЗ (отм.), и Споразумение между Компенсационните органи и Гаранционните фондове от 29.04.2002 година (на основата на чл. 6, параграф 2 във връзка с чл. 7 от Директива 2000/26/ЕО на

Европейския парламент и на съвета от 16 май 2000 година относно сближаването на законодателствата на държавите-членки относно застраховане на гражданската отговорност във връзка с използването на моторни превозни средства и за изменение на Директиви 73/239/ЕИО и 88/357/ЕИО на Съвета (четвърта директива за автомобилното застраховане)

Фактическият състав на правопораждащата норма, на която се основава регресният иск, включва следните елементи: 1 налично застрахователно събитие - пътнотранспортно произшествие, възникнало на територията на Република България или на територията на друга държава-членка, виновно причинено от водач на моторното превозно средство, което обичайно се намира на територията на Република България; 2 липса на застрахователен договор за застраховка "Гражданска отговорност"; 3 изплатено застрахователно обезщетение от компенсационен орган на държава-членка; 4 възстановяване на изплатените суми от Г.ф.. При наличието на тези предпоставки Г.ф., като лице, изпълнило чужд дълг, разполага с регресен иск против прекия причинител на вредата и може да се суброгира в правата на увредения субект до размера на изплатеното обезщетение.

Безспорните обстоятелства по делото са: възникването на застрахователно събитие в държава-членка на ЕС с участието на водач на моторното превозно средство, което обичайно се намира на територията на Република България; липса на валиден застрахователен договор за застраховка "Гражданска отговорност"; изплатено застрахователно обезщетение от немския застраховател и възстановяване на изплатените суми от българския Г.Ф.. Единственият спорен факт е вината на С. за причиняването на ПТП-то в Италия.

Въпросът за вината попада в обхвата на приложимото право по силата на чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на съвета от 11 юли 2007 година относно приложимото право към извъндоговорни задължения ("Рим II"), съгласно който освен ако не е предвидено друго, приложимото право към извъндоговорни задължения, произтичащи от непозволено увреждане, е правото на държавата, в която е настъпила вредата, независимо в коя държава е настъпил вредоносният факт и независимо в коя държава или държави настъпват непреките последици от

този факт. Доколкото в конкретния случай произшествието е настъпило на територията на Италия, приложимо е Италианското право относно всички елементи на фактическия състав на непозволеното увреждане, в това число относно вината и определяне размера на дължимото обезщетение.

В правната уредбата е залегнал принципа, че всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, липсва оборима презумпция за вина, каквато регламентира чл. 45, ал. 2 от ЗЗД. Следователно вината трябва да се докаже по общия ред с всички допустими от закона доказателства и доказателствени средства.

Тъй като задължението на застрахователя да обезщети причинената на пострадалото лице вреда произтича от договора, който го обвързва с отговорното застраховано лице, приложимото към това задължение право трябва да бъде определено в съответствие с разпоредбите на Регламент /ЕО/ № 593/2008 г. ("Рим I").

Безспорно е установено, че автомобилът на италианския водач е бил застрахован от застраховател, на който Централното бюро е изпратило установената щета по този случай. От което е последвало плащане на щетата от името на Националното бюро на българските автомобилни застрахователи и съответно – българския Г.Ф., поради това, че автомобилът на ответника С. не е имал валидна застраховка "Гражданска отговорност".

Италианският застраховател е оценил щетите на пострадалия автомобил. Сумата е претендирал италианският застраховател и тя е била платена от Г.ф. на основание чл. 6, параграф 2 във връзка с чл. 7 от Директива 2000/26/ЕО на Европейския парламент и на съвета от 16 май 2000 година относно сближаването на законодателствата на държавите-членки относно застраховане на гражданската отговорност във връзка с използването на моторни превозни средства и за изменение на Директиви 73/239/ЕИО и 88/357/ЕИО на Съвета (четвърта директива за автомобилното застраховане).

На основание чл. 288а, ал. 3, във връзка с ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 288, ал. 12 от КЗ (отм.), аналогичен на чл. 559, ал. 3 във връзка с ал. 1, т. 1 от действащия КЗ, Г.ф. се е суброгирал в правата на удовлетворения кредитор и е предявил иск против П. С. като причинител на вредата.

От събраните по делото доказателства се установява вината на С.. В тази връзка следва да се взе предвид Доклад за пътнотранспортно

произшествие, изготвен от компетентните органи на Италия, в който при описание на причините на произшествието е записано, че „...Капачо, като е бил в лентата заета, заета от ТИР-а, се е опитал да избегне удара, като се е преместил на насрещната страна.“ В трайната практика на ВКС, постановена по реда на чл. 290 ГПК, се приема, че протоколът за ПТП, съставен от длъжностно лице в кръга на служебните му задължения, съставлява официален документ по смисъла на чл. 179 ГПК, който се ползва не само с обвързваща съда формална доказателствена сила относно авторството на материализираното в него изявление на съставителя, но и с материална доказателствена сила относно самото удостоверено волеизявление - решение № 85/28.05.2009 г. по т. д. № 768/2008 г. на ВКС, II т. о., решение № 24/10.03.2011 г. по т. д. № 444/2010 г. съставът на ВКС, I т. о., решение № 73/22.06.2012 г. по т. д. № 423/2011 г. на ВКС, I т. о. и решение № 98/25.06.2012 г. по т. дело № 750/2011 г. на ВКС, II т. о.

С решение № 15/25.04.2014 г. по т. д. № 1506/2013 г., I т. о. ВКС е даден отговор на въпроса "относно съдържанието и характера на протокола за ПТП във връзка с установяване на механизма на ПТП", като е прието, че Протоколът за ПТП, издаден от служител на МВР в кръга на правомощията му в установената форма и ред, представлява официален свидетелстващ документ. Като такъв той се ползва, не само с обвързваща формална доказателствена сила относно авторството на документа, но съгласно чл. 179, ал. 1 ГПК, и със задължителна материална доказателствена сила, като съставлява доказателство за факта на направени пред съставителя изявления и за извършените от него и пред него действия.

Извод за вина може да бъде направен и от експертното заключение на инж. С.а, изготвила автотехническа експертиза пред първостепенния съд. В. л. е посочило, че едната от основните причина за ПТП-то е предприетата от стана на ответника, като водач на т.а. „ДАФ“ заобикаляне на препятствие/спрелия в неговата лента лента за движение л.а. „Фиат Типо“/, без да се убеди, че предприетата маневра не е пречка за движещите се в обратна посока МПС – та. Горните мотиви обуславят извода на настоящия съдебен състав, че въззивната жалба е основателна решението на първостепенния съд следва да бъде отменено. Безспорно се установява вината на ответника поради което искът чл. 288а, ал. 3, във връзка с ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 288, ал. 12 от КЗ (отм.) е основателен и следва да бъде уважен.

За пълнота, относно възражението във въззивната жалба за правната квалификация на иска, настоящият състав счита, че следва да бъде по чл.288, ал.12, изр.1, вр. чл.288а, ал.3, вр. ал.1, т.1 от КЗ/отм./.

По разноските в процеса:

С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, П. А. С., ЕГН *****, следва да заплати на Г.Ф., гр. С., ул. „***“ № *, ет. *, представлявано от изпълнителните директори Б.М. и С.С., сумата в размер на 985.51 лв. (деветстотин осемдесет и пет лева и петдесет и една стотинки), представляваща разноски за пред двете инстанции.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 906936 от 22.11.2022 г., постановено по гр. дело № 648/2020 г., по описа на Районен съд Благоевград, вместо него постановява:

ОСЪЖДА П. А. С., ЕГН *****, с адрес: гр. Б., ж.к. *** № *, ет. *, ап. *, ДА ЗАПЛАТИ НА Г.Ф., гр. С., ул. „***“ № *, представляван заедно от изпълнителните директори Б.М. и С.С., съдебен адрес: гр. Б., ул. „***“ № *, ет. *, офис *, адв. Р. И. сумата в размер на 9641,77 лв., представляваща възстановено от Г.Ф. по щета № 1203313/21.04.2015 г. обезщетение, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА П. А. С., ЕГН *****, с адрес: гр. Б., ж.к. *** № *, ет. *, ап. *, ДА ЗАПЛАТИ НА Г.Ф., гр. С., ул. „***“ № *, представляван заедно от изпълнителните директори Б.М. и С.С., съдебен адрес: гр. Б., ул. „***“ № *, ет. *, офис *, адв. Р. И. сумата в размер 985.51 лв. (деветстотин осемдесет и пет лева и петдесет и една стотинки), представляваща разноски за пред двете инстанции.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от връчването му на страните, пред ВКС, при наличието на основанията по чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____